

DE TOESTAND VAN ONZE BESCHAVING OF DE TERUGVAL IN BARBAARSHEID

Posted on 13. März 2020

Een standpunt van Jochen Mitschka.

Laten we, ondanks alle waanzin van de afgelopen weken, die moet worden uitgelegd, eens nadenken over iets fundamenteels, namelijk dat we in deze vorm van zogenaamde representatieve democratie collectief aansprakelijk zijn voor het handelen van onze "vertegenwoordigers". Zouden degenen die de gevolgen van de belangrijkste politieke besluiten moeten dragen niet ook degenen moeten zijn die deze besluiten nemen?

De geschiedenis

Na de zogenaamde Tweede Wereldoorlog was er een periode waarin de wereld begreep dat het noodzakelijk was om het tijdperk van de barbarij te verlaten en gemeenschappelijke regels vast te stellen waaraan iedereen, zowel de sterken als de zwakken, zich moeten houden. Dit begon echter met de Koreaanse oorlog en begon daarna te haperen in de Vietnamoorlog. Maar de dreiging van wederzijdse vernietiging tijdens de Koude Oorlog was als zand in de tandwielen van de beschaving terug naar de barbaarsheid van de Middeleeuwen. Na de geweldloze ontbinding van het Warschaupact brak de ongebreidelde wet van de sterkste echter weer door. En na de NAVO-oorlog tegen Joegoslavië waren we weer op weg naar de situatie van voor de oorlog, die wordt gekenmerkt door het denken in blokken, het verkleinen van het eigen uitzicht, het vechten voor de beste plaats in de grot van onze voorouders, en het vechten voor de beste grot voor de eigen groep. Zo'n stap terug is al eens eerder gebeurd, toen de donkere Middeleeuwen de verworvenheden van de beschaving in de oudheid vergaten. Nu, nogmaals, we zijn klaar. Verlichting, internationaal recht, mensenrechten, democratie, allemaal loze kreten en lege huls, vechtende woorden, nietszeggend. Ik zal het uitleggen met eenvoudige voorbeelden.

Het blokdenken

Laten we eens kijken naar het conflict in het Midden-Oosten, of in het Engels, het Midden-Oosten. Toen ik de bezettingspolitiek van Israël in Palestina bekritiseerde, ontving ik enkele Turkse, maar ook Syrische, aanhangers in de sociale media. Dit nam toe toen ik de bezettingspolitiek van de VS veroordeelde. Toen ik

vervolgens de acties van Turkije in het noorden van Syrië bekritiseerde, werd ik een vriend van de Koerdische terroristen genoemd. En toen, nadat ik kritiek had op het deel van de Koerden dat de VS steunde in de bezetting van Oost-Syrië, werd ik door hen afgezet als "Erdogan lakei". Toen ik de bezetting van West-Syrië door Turkije bekritiseerde, werd ik een "Poedel Poedel".

Het analyseren en evalueren werd vervangen door het geloof. De politiek verving de religie. En dat geldt voor alle kanten. De hoop die zich na de ontbinding van de Sovjet-Unie had verspreid, en die toen verbonden was met de globalisering, dat de mensen met elkaar verweven zouden raken en dat er in de toekomst geen oorlogen meer zouden plaatsvinden, is veranderd in het tegenovergestelde. Nooit eerder waren we zo dicht bij een grote kernoorlog. Niet in het minst omdat alle kernmogendheden het non-proliferatieverdrag hebben geschonden en hun kernwapenmateriaal hebben verbeterd in plaats van serieus te praten over nucleaire ontwapening. Integendeel, steeds meer verdragen werden geannuleerd, met name door de VS, die bedoeld waren om een wapenwedloop te voorkomen. Binnenkort zullen de laatste volgen, terwijl wetenschappers de atoomklok instellen op nooit geziene 100 seconden tot 12. Niet in het minst omdat de VS "kleine" kernwapens op hun onderzeeërs hebben geplaatst en openlijk ook praten over het eerste gebruik van kernwapens op het slagveld. En dit alles wordt verondersteld gelegitimeerd te worden door "democratie"?

Het verkeerde begrip van "democratie", of waarom het niet gaat om "goed" of "slecht" bestuur.

De politieke elite van Duitsland verklaart het primaat van de politiek en gelooft in het primaat van de politieke partijen. Zoals Angela Merkel al in een toespraak in 2010 heeft uitgelegd, zijn alle belangrijke politieke beslissingen tegen de wil van de meerderheid van de bevolking genomen (1). En dat zou een goede zaak zijn, dacht ze, want politici weten beter wat goed is voor het gewone volk en wat niet. En dat geldt natuurlijk ook voor de ongebreidelde herbewapening, die over een paar jaar de helft van de staatsbegroting zal bedragen, aldus het hoofd van de veiligheidsconferentie van München, die altijd al een pionier is geweest op het gebied van herbewapening en oorlogsdeelname. Deze besluiten om ongeremd te herbewapenen en de op één na grootste NAVO-troepenmacht te worden, zijn volgens het politieke establishment dus een wijs en verstandig besluit dat de meerderheid uiteindelijk zal begrijpen.

Nu kan men aan de hand van voorbeelden zien dat er onder de Duitse politieke elite een ernstig misverstand bestaat over wat democratie eigenlijk betekent. Er was de toespraak van de kanselier die verklaarde dat de vertegenwoordigers van de kiezers beter zouden weten wat goed zou zijn voor de Duitsers. En dan is er nog de algemene en alomvattende kritiek op het Britse besluit om de EU te verlaten. Een besluit dat de politieke elite jarenlang heeft proberen te voorkomen, maar daarna alleen nog maar heeft uitgesteld. Opnieuw werd gezegd dat de mensen gewoonweg niet begrepen dat het veel beter voor hen zou zijn om in de EU te blijven en dat ze zouden moeten stemmen totdat ze eindelijk bij zinnen zijn gekomen. Of er was de eis van de kanselier dat de verkiezing van de premier in Thüringen zou worden teruggedraaid. Daar had iemand zich laten kiezen door het "verkeerde" volk. Een verkiezing moet worden teruggedraaid, zei ze.

De reden waarom de wil van de kiezers (of hun vermeende vertegenwoordigers) niet werd uitgevoerd, was in alle gevallen de bewering dat ze te dom waren en niet zouden begrijpen wat echt goed voor hen was. De definitie van "democratie" moet dus iets zeggen over het nemen van "goede" beslissingen. Dus laten we eens kijken naar de definitie:

"Democratie (van het oude Grieks δημοκρατία "heerschappij van het staatsvolk"; van δῆμος *dēmos* "staatsvolk" en het oude Griekse κράτος *krátos* "geweld", "macht", "heerschappij") betekent vandaag de dag vormen van heerschappij, politieke orden of politieke systemen waarin de macht en de regering van het volk afkomstig zijn (volksheerschappij). (2)

De definitie zegt dus helemaal niets over de kwaliteit van het bestuur dat moet worden nagestreefd. Iedereen, zoals bijvoorbeeld Dr. Angela Merkel, die stelt dat een besluit van de politieke elite tegen de wil van het volk in prima zou zijn als het alleen kwalitatief correct of beter zou zijn dan de wil van het volk, wil niet begrijpen wat democratie eigenlijk is. Men moet zich afvragen of deze persoon zich dus op grond van de Basiswet bevindt. In artikel 20 zegt de basiswet

"(1) De Bondsrepubliek Duitsland is een democratische en sociale bondsstaat. (2) Alle staatsmacht komt van het volk. Het wordt uitgeoefend door het volk bij verkiezingen en stemmingen en door speciale

wetgevende, uitvoerende en rechterlijke organen.

Dat betekent in gewone taal: De "vertegenwoordigers" zijn de uitvoerende macht van de wil van de kiezers. Terwijl volgens de mening van de politieke partijen in Duitsland de gekozen vertegenwoordigers een veel belangrijkere functie hebben. Na de consensus van de politieke partijen bepalen zij zogenaamd de wil van het volk. Dit alles is echter niet terug te vinden in de basiswet. Want daar staat alleen maar: "De partijen nemen deel aan de politieke wil van het volk." Er staat niet dat zij de politieke wil bepalen en dat de beslissingen dan pas door middel van verkiezingen worden bevestigd. Overigens zoekt men in de basiswet tevergeefs naar een verwijzing naar het feit dat bijna een miljard euro aan belastinggeld voor lobbyorganisaties, de zogenaamde politieke stichtingen, aan de partijen moet worden betaald, zodat zij aan de mensen kunnen uitleggen wat hun wil is.

Redenen voor "democratie"

Er zijn verschillende redenen waarom "democratie" als de overheersende regeringsvorm naar voren is gekomen. Door de toenemende kracht van groepen naast de adel kwamen opstanden en bloedige machtsstrijd steeds vaker voor. De macht werd steeds moeilijker te handhaven. Aan de andere kant werden veranderingen geassocieerd met bloedige strijd die de gemeenschap verzwakte. Daarom werd de macht in de loop der eeuwen steeds meer over de schouders gespreid en werd er steeds vaker zonder bloedvergieten geprobeerd om veranderingen door te voeren.

Uiteindelijk is de democratie echter het gevolg van een logica die al in de oudheid werd erkend:

Degene die de gevolgen van de besluiten moet dragen, moet in wezen ook verantwoordelijk zijn voor de besluiten. In het begin waren het dus de gezinshoofden of burgers, maar geen slaven en vrouwen. Met de bevrijding van deze laatste, die in de VS tot de jaren zestig duurde als gevolg van de rassensegregatie, en de de-discriminatie van vrouwen in Duitsland in 1957, werden zij natuurlijk ook een gelijkwaardig deel van het "volk". Want ook zij droegen de gevolgen van de beslissingen, en zouden dus ook deze beslissingen moeten nemen.

In de discussie van vandaag wordt de belangrijkste reden voor de democratie echter omgedraaid in het tegenovergestelde. Vandaag de dag wordt het "populisme" genoemd als het gaat om het voeren van een beleid dat de mensen willen, omdat ze zelf de gevolgen van het beleid moeten dragen. Laten we dus nog eens kijken naar hoe "populisme" wordt gedefinieerd.

"De Encyclopedie van de Democratie definieert populisme als een 'politieke beweging die de belangen, culturele eigenschappen en spontane gevoelens van gewone mensen benadrukt in tegenstelling tot die van een bevoorrechte elite. Om zichzelf te legitimeren, richten populistische bewegingen zich vaak rechtstreeks op de wil van de meerderheid - door middel van volksvergaderingen, referenda of andere vormen van directe democratie" (...) (3).

Vergelijk nu de definitie van democratie en populisme. Je zult verbaasd zijn hoe dichtbij die twee zijn. Dus als ons wordt verteld dat populisme en democratie onverenigbaar zijn, is dat absoluut verkeerd. Integendeel, wat zich in Duitsland heeft ontwikkeld als een partij-aristocratie kan niet meer worden begrepen door het concept van de democratie. Wat in Duitsland is gerealiseerd, kan worden gezien als polyarchie. Hoe definieert men polyarchie?

De polyarchie

"Polyarchie (oude πολυαρχία polyarchía 'polyarchie', van πολύς polýs 'veel' en ἄρχειν árchein 'om te regeren') is een vorm van heerschappij in de politieke wetenschap waarin vele centra van politieke macht naast elkaar bestaan. (4)

Met deze definitie zijn we dus veel dichter bij de beschrijving van het politieke systeem. In Duitsland is er echter het feit dat alle politieke machtscentra het eens zijn over een basisconsensus, zonder welke niemand de kans heeft om überhaupt een machtscentrum op te richten. Tot de beginselen waarover deze politieke machtscentra het eens zijn geworden behoren het lidmaatschap van de NAVO, de erkenning van de VS als wereldheerser en boven de politieke besluiten van Duitsland uitstijgen, en de onaantastbaarheid van het monetaire en financiële stelsel. Als we nu echter zien dat deze principes in de eerste plaats de belangen van een bepaalde groep dienen, kunnen we tot de conclusie komen dat we worden gedomineerd door een

oligocratie.

De oligocratie/oligarchie

"De oligarchie (van het Griekse ὀλιγαρχία oligarchie 'heerschappij van de weinigen', samengesteld uit ὀλίγοι oligoi 'few' en ἀρχή archē 'dominion') is de ontaarding van de aristocratie in de klassieke (oude) constitutionele theorie. (5)

Maar deze "regel van de weinigen" is alleen effectief op de achtergrond en komt vaak niet naar voren in de dagelijkse politieke besluitvorming. Deze regel wordt vaak alleen geactiveerd wanneer de fundamentele belangen van deze "weinigen" op het spel staan, anders blijft hij onzichtbaar. Het is daarom moeilijk om het Duitse politieke systeem echt te beschrijven als een oligarchie of oligocratie.

Maar alle vormen van heerschappij, van monarchie tot aristocratie tot democratie, zijn in principe niet goed of slecht. Doorslaggevend is veeleer of de regel wordt toegepast in het belang van het algemeen belang, het grote publiek, of ten behoeve van een kleine groep machthebbers.

Is de kwaliteit van de beslissingen van een vorm van regel doorslaggevend?

De vraag welke vorm van regel de "beste" is, kan episch worden besproken. Er is de monarch, die zijn hele leven lang is opgeleid om zonder enige vorm van egoïsme te regeren, alleen voor het welzijn van zijn onderdanen. Dan zijn er nog de oligarchen, die allang alle wereldse verlangens hebben vervuld en alleen nog maar handelen ten behoeve van de gemeenschap. Maar beide vormen van heerschappij (en hun verschillende gemengde systemen en polyarchie) missen de erkenning van de mens als zelfbepaald wezen.

En precies hetzelfde geldt voor het aan het begin gerapporteerde wereldbeeld van de Kanselier, volgens welke er een "primaat van de politiek", of beter gezegd, een "primaat van de politieke partijen" is, die de politiek bepaalt, die vervolgens alleen door de bevolking wordt geaccepteerd of bekritiseerd door middel van verkiezingen. Natuurlijk kan men tot de conclusie komen dat een dergelijke vorm van regelgeving de hoogst mogelijke kwaliteit oplevert. Zelfs als dit heftig kan worden ontkend. Maar om zo'n vorm van regeren dan een "democratie" te noemen is gewoonweg verkeerd. En, het moet duidelijk zijn, een dergelijke

vorm van heerschappij in de 21e eeuw weerspiegelt slechts de denkwereld van de middeleeuwse elite. Wat op zijn beurt al dan niet gerechtvaardigd is, wat apart zou moeten worden onderzocht.

Om het nog eens duidelijk te maken: laten we nu rustig verder gaan met de werkhypothese dat een elitaire vorm van regeren kwalitatief beter is voor het grote publiek dan een democratische organisatie. Dan kunnen we dit steunen, maar we mogen het geen democratie noemen. Het is eerder een polyarchie binnen een door oligarchische krachten gedefinieerd kader.

Nu kan men stellen dat de 21e eeuw eigenlijk een tijdperk zou moeten zijn waarin mensen hun eigen lot moeten bepalen. Als Duitsland in oorlog wordt gebracht, dan moeten alle mensen beslissen, want oorlog zal alle mensen treffen. Tenminste, de elites, die op dit moment beslissen over oorlog en vrede, maar die de "vertegenwoordigers" van het volk slechts een kwartier de tijd geven om het eens te worden (6).

Als de Duitse politieke elites van plan zijn de wapenuitgaven zo hoog te verhogen dat ze over een paar jaar bijna de helft van de uitgaven van de regering voor hun rekening nemen (7), moet men zich afvragen of dit niet iets is waarover degenen die er in wezen mee te maken hebben, moeten beslissen: Alle Duitse kiezers. Want als je kijkt naar het op één na grootste wapenbudget van de NAVO, met uitgaven die hoger liggen dan die van het grootste land, de op één na grootste kernmacht, Rusland, dan moet je je afvragen hoe je zo'n beslissing kunt verzoenen met de bewering van de democratie, als die beslissing niet apart wordt overgelaten aan het "volk". Met andere woorden, degenen die de gevolgen moeten dragen.

Om duidelijk te zijn: ik beweer niet dat de beslissingen die door de echte democratie worden genomen "beter" zijn dan die van de elites. Maar de belangrijkste reden om democratie te eisen is dat degenen die de gevolgen van de besluiten moeten dragen, deze besluiten moeten nemen.

Gevolgen

Net zoals de geest en voor een groot deel ook de letter van de basiswet is ondermijnd en deels is veranderd in het tegendeel door de partij aristocratie, is ook de term "democratie" een buzzwoord geworden. Het werd slechts een nieuw gedefinieerd gevechtsbegrip, zoals "vrijheid" of "mensenrechten". De term

vertroebelt de werkelijke omstandigheden en achtergronden, maar ook de gevechts-termen "Responsability to Protect" (R2P) of "no-fly zone", of "robuuste humanitaire interventies".

De beslissende vraag of we dit al dan niet accepteren, is gebaseerd op de opvatting dat we de beslissingen van een groep elitaire, zelfgedefinieerde mensen willen volgen, of dat we het recht hebben om ons eigen lot te bepalen. Maar om deze beslissing voor zichzelf te kunnen nemen, zou men natuurlijk eerst het besef moeten hebben ontwikkeld dat een dergelijke mogelijkheid van beslissing bestaat. Om dit te voorkomen, werken alle huidige heersende krachten samen en trekken ze samen. Aangezien deze krachten ook een beslissende invloed hebben op de opinievormende media, is het zo oneindig moeilijk om deze mogelijkheid tot besluitvorming duidelijk te maken aan de mensen.

Het is legitiem om te zeggen dat het beter is om een elite te volgen dan zelf verantwoordelijkheid te nemen. Maar om te voorkomen dat mensen deze duidelijke beslissing nemen door te beweren dat er "democratie" bestaat en dat de mensen de beslissingen zouden nemen, toont aan hoe bang de krachten die momenteel het politieke systeem domineren zijn om hun macht te verliezen. De angst is ook voor een groot deel gebaseerd op het feit dat de elitaire krachten, door te beweren dat de mensen in de zogenaamde representatieve democratie in feite hun eigen lot bepalen, weigeren de verantwoordelijkheid voor hun daden te aanvaarden. In tegenstelling tot een dictator. Hij geeft duidelijk aan dat hij de beslissingen neemt en daarmee impliciet verantwoording aflegt. Ondertussen wijst de elite in Duitsland de verantwoordelijkheid af en legt deze op aan degenen die eigenlijk geen invloed hadden op de beslissingen, de burgers.

Waarom de "elitaire" democratie in Duitsland gevaarlijk is...

In een staatssysteem waarin de machthebbers alleen door de kiezers worden gestraft door middel van "terugtrekking van de liefde", d.w.z. het intrekken van mandaten, maar nooit echt ter verantwoording worden geroepen, zou een scheiding der machten bijzonder belangrijk zijn. Zoals al meerdere malen is gemeld, bestaat dit echter niet in Duitsland. Alles wordt gecontroleerd door de politieke partijen en door een consensus onder hen over fundamentele parameters. De rechterlijke macht, de regering en het

parlement, d.w.z. alle drie de pijlers van de theoretische scheiding der machten, worden gecontroleerd en bezet door politieke partijen (8). Daarnaast is er een groot deel van de zogenaamde vierde macht, de media. In de publieke media nemen de door de partijen aangewezen functionarissen ook beslissingen.

Daarom hangt er een groot gevaar boven Duitsland. Een gevaar dat de basiswet had geprobeerd te voorkomen. In de loop van de decennia is dit echter op een slimme manier ondermijnd door de politieke elites van het land. Als er geen scheiding der machten is, EN geen democratie, dan hangt het lot van Duitsland aan een zijden draadje.

Stop met hypocrisie

Beste politieke instelling, stop met ons te vertellen dat er in Duitsland een democratie is die alleen uitvoert wat de mensen willen. Ofwel staat men achter de oligarchie, ofwel laat men de mensen veel meer directe medezeggenschap toe. Dat betekent bijvoorbeeld dat de directe verkiezing van de regering, de verkiezing van de hoogste rechters en officieren van justitie, de verkiezing van degenen die de media controleren, mogelijk moet zijn. En dat betekent dat er uiteindelijk een constituerende vergadering wordt bijeengeroepen, die bijeenkomt zonder de dominante invloed van de partijen. Anders zullen steeds meer mensen de zogenaamde democratie als een simulatie erkennen en elke verantwoordelijkheid daarvoor afwijzen.

Om terug te komen op de inleiding: degenen die de gevolgen moeten dragen van de belangrijkste politieke beslissingen, zoals oorlog en vrede, of het zwaartepunt van de overheidsuitgaven, moeten ook de bevoegdheid krijgen om deze beslissingen te nemen. Al het andere is gewoonweg geen democratie.

Bronnen:

1. <https://kenfm.de/standpunkte-%E2%80%A2-das-primat-der-politischen-parteien/>
2. <https://de.wikipedia.org/wiki/Demokratie>
3. <https://de.wikipedia.org/wiki/Populismus#Sozialwissenschaft>
4. <https://de.wikipedia.org/wiki/Polyarchie>

5. <https://de.wikipedia.org/wiki/Oligarchie>
6. <https://youtu.be/T5jCOEJx1eU>
7. Im Moment wurde die Erhöhung auf 2% vom BIP beschlossen, was ca. 20-25% des Haushaltes ausmacht, aber längst wird von 3,5-4% gesprochen, weil das ja während des letzten Kalten Krieges auch schon der Fall gewesen wäre, und der Rolle Deutschlands in der Welt angemessen sein sollte.
8. <https://kenfm.de/standpunkte-%E2%80%A2-die-einsaeulengewaltenteilung/>

+++

Met dank aan de auteurs voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: / Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK